

PVV OF LINKS: MAAKT HET NOG UIT?

In het integratieproces maakt Links in essentie dezelfde keuzes als de PVV. Hoe? Door structureel te kiezen voor het woord 'allochtoon'. Zelfs gaat men akkoord met de 3de generatie migrantenkinderen nog 'allochtoon' te noemen. Links en de PVV leiden dus beide tot uitsluiting van een deel van onze bevolking!

INTEGRATIE en MEDE-BURGERSCHAP

Definiëring van het begrip 'allochtoon' is wel wat anders dan de islam als politiek verwerpelijke ideologie en niet als religie zien. Niettemin vinden deze twee verschillende aanvliegroutes zich in de in- en uitsluiting van bepaalde groepen. Beide willen ingrijpen en sturen in het integratieproces. En dat beïnvloedt het medeburgerschap.

Want wat betekent 'integreren' eigenlijk? Het woord integreren bedoelt geen assimilatie, maar geeft aan dat mensen moeten leren om te gaan met nieuwe elementen. Dat kan een nieuw object betreffen of mensen met een andere cultuur en levensbeschouwing. Het integratieproces doet een oproep aan een ieder keuzes te maken om nieuwe elementen in- of uit te sluiten.

Het proces van integratie raakt aan de essentie van een mens. Het maakt je namelijk bewust van jouw identiteit en autonomie. Immers hoe verhoudt men zich tot het andere, het nieuwe? Dit gaat veelal gepaard met een gevoel van onbestemdheid. Vele mensen ervaren dat als vervreemdend en angstaanjagend. Dit verschijnsel van onbestemdheid en vervreemding is door Paul Scheffer niet voor niets het onbehagen genoemd. De stap vanuit onbehagen naar angst is dan een kleine.

ANGST en WEERSTAND

Wat betekent deze angst? En wat is zijn rol? Angst maakt dat mensen onbewust aanvoelen dat zij worden opgeroepen hun eigen bewustzijn te vergroten over de actuele situatie. Die oproep stuit vaak op weerstand en leidt tot een gevoel van onveiligheid. De mens wordt echter uitgedaagd om een drempel te nemen. Om een nieuw perspectief te ontwikkelen. Dit gaat niet zonder emoties. In de consultancy wordt dit fenomeen uitvoerig beschreven in de beroemde methode "Beren op de weg".

Ervaren we deze oproep als een uitdaging of verlamt het ons? Dit brengt ons terug naar de politieke en maatschappelijke werkelijkheid in Nederland. Daarin laten we ons nog opsluiten in onze eigen maatschappelijke, culturele en/of religieuze subculturen. Met als effect polarisatie en isolement van velen.

Dit confronteert ons direct met een pijnpunt. Willen we wel zo vaak opgeroepen worden tot een hogere mate van bewustzijn en zelfreflectie? Immers elke dag worden we overspoeld met negatieve berichten in de media over moslims en migranten.

EMOTIONEEL WENKEND PERSPECTIEF

Op basis van het electorale succes van Wilders en zijn PVV kan men concluderen dat velen in dit land er weinig of geen zin in hebben om zelfbewustzijn te ontwikkelen in het integratieproces.

De PVV brengt binnen deze situatie een extra dimensie door in het integratiedebat structureel te kiezen voor woorden als: vreemd, vreemdeling, buitenlander e.d. Deze woorden zetten, net als het woord allochtoon, het afwijkende centraal. Het niet passen en niet voldoen aan de heersend geachte maatschappelijke norm is leidend. In essentie doet de PVV hierdoor niet iets wezenlijks anders dan de Sociaal Democraten, de Christen Democraten, Liberalen en de Conservatieven.

De keuze voor deze woorden maakt het echter wel emotioneel moeilijker om een brug te slaan naar wat andersoortig is. Dit in tegenstelling tot het woord allochtoon dat door zijn abstractie nog enige ruimte laat voor ieders emotionele beleving.

De abstractie kan alleen niet verhullen dat onder leiding van de Sociaal Democraten, Liberaal en Christen Democratisch Nederland, de relaties en de verbinding tussen migranten en de oorspronkelijke burgers fragiel zijn geworden. De concepten hebben niet geleid tot blijvend resultaat in de samenleving en veelal bijgedragen aan wantrouwen naar de overheid als misleider in het integratieproces.

Hoe onbeduidend het ook mag lijken, het gekozen woord bepaalt het emotionele perspectief dat velen nu prefereren. De PVV weet hierin met haar woordkeus in het integratiedebat het beste tegemoet te komen aan de behoefte om je emotioneel te onttrekken aan het integratieproces. Helaas weten de andere politieke partijen geen emotioneel wenkend perspectief te bieden. Zo blijft integratie en diversiteit iets wat vooral de ander in Nederland moet doen.

PERMANENTE DIALOOG

Wij dagen onszelf en ieder ander in Nederland uit om zelfbewust anders te gaan denken en te handelen in het integratieproces. Om onze medeburgers, van waar men ook vandaan komt te willen leren kennen en omarmen. Dan gaan we gezamenlijk in en door angsten en weerstanden heen. Zo kunnen we met elkaar Nederland vorm geven. Hierbij staan de dagelijkse ontmoeting, verbinding, het wederzijds leren en het wederzijds borgen centraal. Zowel in het *privéleven* als in het werk.

Een politieke stroming die dit proces wil ondersteunen, zonder de uitkomsten te dicteren zorgt actief voor een geïntegreerde samenleving waar het goed toeven is voor alle burgers. Daar worden de overeenkomst(en) gevonden in het medeburgerschap terwijl tegelijkertijd wordt genoten van de verschillen en de uniciteit van de ander.